

5.1 Tézisek

Az ember gondolkodását és tetteit a társadalmi kontextus határozza meg. Amennyire kötődünk munkánk révén a társadalomhoz, pont annyira a lustaság is a társadalmi folyamatok függvénye. Az ember együtt lélegzik a társadalommal. A lustaság nem velünk született jellemvonás, hanem az elfáradás, az illúziókkal való leszámolás, pszichés és egyéni ambíciók, illetve a társadalmi távlatok és kihívások hiánya teszi az emberi tevékenységet visszafogottá.

A munka kohéziója és az általa történő felelmelkedés mítosza a globális társadalmakban a gazdasági, kulturális és technológiai folyamatok következtében csökken illetve veszít jelentőségéből. Ahogy a modern társadalmak kifogynak a munkából, a mítoszok és célok hiányában bizonytalanság keletkezik.

A semmittevés filozófiai értelemben nem igazán értelmezhető és definiálható, de használhatjuk ezt a kifejezést társadalmi és egyéni folyamatok magyarázataként.

A semmittevés nem valós tevékenység, az a modern/posztmodern társadalomban az egyén lehetséges és hipotetikus ellenállása a fennálló struktúrákkal szemben. Valójában nincs olyan, hogy semmittevés, mert mindig folytatunk valamilyen tevékenységet. Időnként épp azért, hogy nem teszünk semmit.

A semmittevés személyes. Mások semmittevését megérteni nem tudjuk.

A semmittevésben az ember megszűnik társadalmi lény lenni és belső útjait járja.

A semmittevés a tevékenység árnyékában rejtőzik. Fotográfiai szempontból a semmittevés tanulmányozása közben a figyelmem a látszólag lényegtelenre irányult, az út során az állomások között rejő apró motívumok kiemelésére és megmutatására. A meghatározó struktúra árnyékában meghúzódó senkiföldjének a bemutatására. A társadalomban élő láthatatlan alkotóelemek feltérképezésére.

A lustaság életünk fontos része. Aki nem tudja elfogadni saját lustaságát és semmittevését az nem tud eléggé nagyvonalú lenni önmagával szemben.

A semmittevés, – amennyiben nem követi egyfajta belső újjászületés, – az egyén állapotának állandósága és unalmas szürkesége marad.